

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-73/2023-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari tužiteljice Jasne Renić, OIB: 49554045088, iz Nove Gradiške, Mala 32, koju zastupaju punomoćnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Jurica Borojević i Domagoj Vuković, odvjetnici u Novoj Gradiški, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, kojeg zastupaju punomoćnici u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., odvjetnici u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 31. kolovoza 2026., zaključene istog dana u nazočnosti punomoćnika tužiteljice Domagoja Jugovića, odvjetnika u Novoj Gradiški i zamjenika punomoćnika tuženika Frane Bogdana, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., iz Zagreba, nakon javne objave, 29. rujna 2026.

r i j e š i o j e

Tužiteljica je oslobođena plaćanja sudskih pristojbi u ovom postupku

i

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, OIB: 53056966535, da tužiteljici Jasni Renić iz Nove Gradiške, Mala 32, OIB: 49554045088, isplati iznos od 1.790,31 EUR (jednu tisuću sedam stotina devedeset eura i trideset i jedan cent) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 15% godišnje od 01.07.2002. do 31.12.2007. godine, a od 01.01.2008. godine pa do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je

prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena te od 01.08.2015. od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena tekućom, a od 01.01.2023. godine pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju predstavlja kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom

- na iznos od 6,01 EUR od 01.12.2007. godine do konačne isplate,
- na iznos od 5,91 EUR od 01.01.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 5,95 EUR od 01.02.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 5,94 EUR od 01.03.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 5,97 EUR od 01.04.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 5,76 EUR od 01.05.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,84 EUR od 01.06.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,85 EUR od 01.07.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,61 EUR od 01.08.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,51 EUR od 01.09.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,50 EUR od 01.10.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 10,19 EUR od 01.11.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 7,49 EUR od 01.12.2008. godine do konačne isplate,
- na iznos od 12,88 EUR od 01.01.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 14,82 EUR od 01.02.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 15,69 EUR od 01.03.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 16,20 EUR od 01.04.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 16,67 EUR od 01.05.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 12,92 EUR od 01.06.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 11,79 EUR od 01.07.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 11,63 EUR od 01.08.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 12,35 EUR od 01.09.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 12,22 EUR od 01.10.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 11,00 EUR od 01.11.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 13,51 EUR od 01.12.2009. godine do konačne isplate,
- na iznos od 15,72 EUR od 01.01.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 18,87 EUR od 01.02.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 18,15 EUR od 01.03.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 22,42 EUR od 01.04.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 21,61 EUR od 01.05.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 23,19 EUR od 01.06.2010. godine do konačne isplate,

- na iznos od 36,86 EUR od 01.07.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 34,04 EUR od 01.08.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 42,64 EUR od 01.09.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 39,67 EUR od 01.10.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 34,89 EUR od 01.11.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 44,97 EUR od 01.12.2010. godine do konačne isplate,
- na iznos od 57,80 EUR od 01.01.2011. godine do konačne isplate,
- na iznos od 48,72 EUR od 01.02.2011. godine do konačne isplate,
- na iznos od 51,90 EUR od 01.03.2011. godine do konačne isplate,
- na iznos od 1.025,65 EUR od 30.03.2011. godine do konačne isplate, na ruke ili na račun IBAN: HR5923600001102140759 otvoren kod Zagrebačke banke d.d., sve to u roku od 15 dana.

II Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice Jasne Renić, OIB: 49554045088, iz Nove Gradiške, Mala 32, u dijelu kojom je zatražena isplata više zatraženog, preko dosuđenog, iznosa od 1.129,59 EUR (jednu tisuću jednu stotinu dvadeset i devet eura i pedeset devet centi).

III Nalaže se tuženjoj, da tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.017,81 EUR (dvije tisuće i sedamnaest eura i osamdeset i jedan cent), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. rujna 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju predstavlja kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice Jasne Renić, OIB: 49554045088, iz Nove Gradiške, Mala 32, za isplatu više zatraženog, preko dosuđenog, iznosa od 1.314,41 EUR (jednu tisuću tri stotine četrnaest eura i četrdeset i jedan cent) na ime troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je protiv tuženika ovome sudu 12. lipnja 2019. podnijela tužbu radi isplate. Tužbeni zahtjev nije postavljen na točno određeni iznos, te je tužiteljica navela kako tužbu podnosi temeljem odredbe članka 186 b stavak 3. Zakona o parničnom postupku, tzv. stupnjevitu tužbu. U tijeku postupka, kasnijim podnescima, a i nakon provedenog vještačenja tužiteljica je postavila određen tužbeni zahtjev, kako je dalje, u obrazloženju ove odluke opisano. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporavao osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, te je isticao prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda, kao i prigovor zastare.

1.1. Ovaj sud donio je presudu i rješenje poslovni broj: 23.P-734/2019-23 od 4. studenog 2021. kojim je usvojio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da tužiteljici isplati iznos od 13.489,07 kuna zajedno s kamatama, kao i da tužiteljici naknadi prouzročene troškove parničnog postupka, te je sud odbio prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda i odbio je prigovor tuženika kojim se protivio preinaci tužbenog zahtjeva. Nakon donošenja predmetne presude i rješenja, prije pravomoćnosti istih, tuženik je predlagao donošenje dopunske presude, a koji prijedlog je sud odbio rješenjem poslovni broj: 23.P-734/2019-32 od 1. travnja 2022. U povodu tuženikove žalbe Županijski sud u Zadru rješenjem poslovni broj: 20 GŽ-1553/2021-9 od 18. siječnja 2023. djelomično je odbio žalbu i potvrdio rješenje ovoga suda poslovni broj: 23.P-734/2019-23 od 4. studenog 2021. u točki I. izreke (odluka o prigovoru mjesne nenadležnosti) te je ukinuo presudu ovoga suda poslovni broj: 23.P-734/2019-23 od 4. studenog 2021. i predmet na ponovno suđenje, i nadalje, ukinuo je rješenje ovoga suda poslovni broj: 23.P-734/2019-23 od 4. studenog 2021. u točki II. izreke (odluka o prigovoru na preinaku tužbenog zahtjeva) te je u cijelosti ukinuo ovosudno rješenje poslovni broj: 23.P-734/2019-32 od 1. travnja 2022., bez vraćanja na ponovni postupak.

1.1.1. Konačni tužbeni zahtjev tužiteljica je postavila podneskom od 26. svibnja 2021., koji je s obzirom na promjenu valute uređen podneskom od 14. studenog 2023., odnosno 1. veljače 2024. kojim je tužiteljica potraživala isplatu iznosa od 1.790,31 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. srpnja 2002. do isplate, te troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

1.2. U ponovljenom postupku ovaj sud proveo je prethodni postupak te je ponovno održao pripremno ročište dana 16. studenog 2023., a kako bi odlučio o predloženim dokazima sukladno uputi drugostupanjskog suda iznesenoj u rješenju Županijskog suda u Zadru rješenjem poslovni broj: 20 GŽ-1553/2021-9 od 18. siječnja 2023. Naime, u ponovljenom postupku sud je radi otklanjanja svih nedostataka na koje je ukazao drugostupanjski sud izvršio uvid u cjelokupni spis predmeta, odlučio o predloženim dokazima, nakon zaključenja prethodnog postupka, održao glavnu raspravu i izveo usvojene dokaze, te donio na zakonu utemeljenu odluku, koju ovaj sud u nastavku obrazlaže.

2. Tužiteljica je u tužbi navela kako je ona s tuženikom 9. veljače 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj: 918-50-3263230. S tim u svezi navela je kako je odredbama predmetnog ugovora određeno da je kamatna stopa promjenjiva te da se ista utvrđuje temeljem Odluke o kamatnim stopama kreditora, odnosno tuženika. Također, tužiteljica je navela kako predmetni ugovor sadrži i odredbu prema kojoj je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica, i to švicarski franak (CHF). Tužiteljica je navela kako je predmetni ugovor sklopljen po unaprijed formuliranom obrascu od strane tuženika. S tim u svezi navela je da s obzirom na činjenicu da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale, to tužiteljica nije mogla imati utjecaj na sadržaj ugovornih odredbi. Nadalje, navela je da tuženik sastavlja ugovore na gotovo identičnim obrascima za sve korisnike tuženikovih kredita, stoga nitko od klijenata tuženika nema mogućnost ugovoriti bilo što različito od onoga što nudi sam tuženik.

2.2. Tužiteljica se pozvala i na sudsku praksu donesenu u kolektivnom sporu. U tom smislu navela je kako je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja presuda je donesena u postupku u kojemu je Raiffeisenbank Austria d.d. bila jedna od tuženih, četvrtotužena, utvrđeno kako je tamo četvrtotužena u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača i korisnika kredita, tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima je koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja odredba je ništetna, kao i da je koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica – švicarski franak (CHF). S tim u svezi navela je i kako je predmetnom presudom utvrđeno da je ugovaranje odredbe prema kojoj je valuta vezana uz glavicu, od strane tuženika, bilo takvo da tuženik prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora, kao trgovac, nije potrošče u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a sve tijekom pregovara i u vezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu. Nadalje, navela je kako je navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, u navedenom dijelu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i odlukom donesenom po reviziji Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14-2 od 14. svibnja 2015., odnosno presudom Viskog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. Pored navedenoga, tužiteljica je navela kako je predmetnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu utvrđeno da je navedeno postupanje tuženika imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupao suprotno, tada važećim odredbama Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

2.2.1. U svezi s navedenim, tužiteljica je navela kako temeljem navedenih presuda potražuje pretplaćeni iznos po kreditu koji će moći precizno odrediti tek nakon pribave kompletne dokumentacije od tužene i provedenog vještačenja, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama za svaki pojedini iznos kako je određeno tužbenim zahtjevom od dana plaćanja rate od strane tužitelja pa do isplate. Također, navela je i kako je predmetni kredit ona otplatila 29. ožujka 2011.

2.2.2. Tužiteljica se u prilog svojim navodima pozvala na odredbu članka 502.c Zakona o parničnom postupku, te je navela da je sukladno predmetnoj odredbi sud vezan uz utvrđena koja su u pogledu kolektivne tužbe utvrdili sudovi koji su o istoj odlučivali pa je slijedom navedenog za iste rješidbe vezan i ovaj sud. Tužiteljica je u podnesenoj tužbi navela i kako ona nema kompletnu dokumentaciju vezanu za kredit iz tužbe, iz kojeg razloga nije mogla postaviti određeni tužbeni zahtjev prije nego pribavi kompletnu dokumentaciju i dok se ne provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje te je tužiteljica navela da će nakon toga odrediti visinu svoje tražbine, sukladno članku 186 b Zakona o parničnom postupku. Nadalje, navela je kako smatra da joj uz glavicu pripadaju i zakonske zatezne kamate, koje će također odrediti naknadno, nakon provedenog vještačenja. S tim u svezi tužiteljica je navela kako se njezina tražbina odnosi na novčani iznos koji nije manji od 12.000,00 kuna, u kojem smislu je naznačio vrijednost predmeta spora.

2.2.3. Tužiteljica je navela i kako se ona prije pokretanja konkretnog parničnog postupka, dopisom od 24. svibnja 2019. obratila tuženiku kako bi od istoga pribavila potrebnu dokumentaciju vezano za kredit, a koji dopis je tuženik zaprimio 27. svibnja 2019., ali se na isti tuženik oglašio. Također, navela je i kako se tuženik obratio tužiteljici sa zahtjevom za plaćanje materijalnih troškova u iznosu od 74,00 kune, koji dopis je tužiteljica zaprimila 10. lipnja 2019. i po istom postupila, ali ni unatoč tome tuženik tužiteljici nije dostavio zatraženu dokumentaciju.

2.2.4. Pored svega ranije navedenoga, tužiteljica je navela i kako tužbu podnosi ovome sudu čiju nadležnost tužiteljica temelji na presudi Europskog suda donesenoj u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98 od 27. lipnja 2000., bez obzira na prorogaciju nadležnosti ugovorenu predmetnim ugovorom o kreditu.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti te je u tom smislu naveo kako su stranke odredbom članka 12. predmetnog ugovora ugovorile mjesnu nadležnost prema sjedištu kreditora, odnosno tuženika. S tim u svezi naveo je kako je ugovorena nadležnost stvarno nadležnog suda u Zagrebu, te je naveo i kako se u konkretnoj pravnoj stvari imaju primijeniti pravila o općemjesnoj nadležnosti temeljem kojih je sud u Zagrebu također mjesno nadležan, a iz kojeg razloga tuženik smatra da je pozivanje tužitelja na presudu Europskog suda u cijelosti promašeno. S tim u svezi tuženik je predložio sudu, da prije održavanja pripremnog ročišta, donese rješenje kojim će se oglašiti mjesno nenadležnim i spis uputiti Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

3.1. Tuženik je naveo i kako je tužiteljica kondemnatorni tužbeni zahtjev postavila protivno odredbi članka 186. b Zakona o parničnom postupku, jer je postavljeni tužbeni zahtjev u potpunosti neodređen. S tim u svezi naveo je i kako je podnošenje stupnjevite tužbe dopušteno kada tužitelj ne može postaviti određeni zahtjev prije nego dođe do podataka koje mu tuženik ne želi dati, premda njima raspolaže, a koje mu je prema sadržaju građanskopravnog odnosa dužan dati, odnosno koji se mogu smatrati zajedničkim za obje strane. U tom smislu naveo je kako je tužiteljica tužbu podnijela svega nekoliko dana nakon što je od tuženika zatražila dostavu dokumentacije, tuženik smatra da takve okolnosti ne opravdavaju primjenu instituta stupnjevite tužbe te je dodatno naveo kako je tužiteljici dostavio traženu dokumentaciju 24. lipnja 2019. Tuženik je predložio sudu odbaciti tužbu te je naveo kako čak i u slučaju da je stupnjevita tužba u konkretnom slučaju dopuštena, tuženik smatra da tužbeni zahtjev nije postavljen u skladu s odredbom članka 186. b stavak 3. Zakona o parničnom postupku. Nadalje, tuženik je naveo da ukoliko sud smatra da po tako podnesenoj tužbi može postupati, tada osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

3.2. U odnosu na postupak zaštite kolektivnih interesa, tuženik je osporavao tužiteljčino pozivanje na utvrđenja iz presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača. U tom smislu tuženik je naveo kako se u postupku kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj tj. apstraktnoj razini, neovisno o tome jesu li povrijeđena ili ugrožena prava i interesi pojedinih članova grupacije koja traži zaštitu. Nadalje, naveo je kako su u predmetnom postupku kolektivne zaštite sudovi na apstraktnoj i općenitoj razini ispitivali mogu li sporne odredbe dovesti do neravnoteže i neravnopravnosti na štetu potrošača, a oni nisu izvodili nikakve dokaze na okolnost jesu li sporne odredbe

tužiteljčina ugovora o kreditu nedopuštene. U svezi sa svojim navodima tuženik se pozvao na stav Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske izražen u presudi poslovni broj: PŽ-6632/17. Nadalje, tuženik je naveo kako je tužiteljica predmetni ugovor o kreditu zaključila radi kupnje vozila, a tuženik smatra da se predmetne sudske odluke, čak niti neposredno, ne mogu primijeniti na auto kredite. Tuženik je naveo kako je tužitelj dužan dokazati nepoštenost, odnosno ništetnost konkretnih ugovornih odredbi te dokazati da mu nisu bile jasne i lako uočljive, s tim u svezi tuženik se pozvao na odredbu članka 96. stavak 1. i članka 99. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine.

3.3. U odnosu na valutnu klauzulu u CHF tuženik je naveo kako je tužiteljici sporna odredba bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, te je naveo kako se o istoj pojedinačno pregovaralo te nije bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja niti je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Nadalje, naveo je kako je u postupku kolektivne zaštite, žalbeni sud zaključio da je odredba o valutnoj klauzuli u CHF bila jasna i lako uočljiva, ali da nije bila razumljiva prosječnom potrošaču. S tim u svezi naveo je kako se zaključak Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odredbi kojom je glavnica vezana za valutu CHF, odnosi na nerazumljivost odredbe isključivo na informacijama koje su banke potrošačima dale u tzv. predugovornoj fazi, odnosno kroz oglase i reklame, a prije zasnivanja konkretnog odnosa između potrošača i banke, s obzirom na pravnu prirodu kolektivne zaštite, kojom se štite apstraktni interesi svih potrošača. Nadalje, tuženik je naveo kako je predmetna odredba ugovora bila tužiteljici jasna, lako uočljiva i razumljiva i to kako na gramatičkoj razini, tako i u vidu shvaćanja ukupnosti njezine obveze u budućnosti u okviru realne mogućnosti prognoze budućeg neizvjesnog događaja. Nadalje, naveo je kako su tužiteljici tijekom pregovaranja u ponudi kredita obrazložene posljedice i rizici i vezivanje kredita uz tečaj CHF, a na koje je tužitelj pristao te podnio zahtjev za kredit u CHF. Nadalje, tuženik je naveo kako je odredba kojom je ugovorena valutna klauzula sadržana u članku 1. Ugovora o kreditu, te je naveo kako je prilikom zaključivanja kredita tužiteljici uručen okvirni otplatni plan u kojem je iznos anuiteta izražen u CHF. S tim u svezi tuženik je naveo kako je institut valutne klauzule u Republiku Hrvatsku uveden kao posljedica dugogodišnjih negativnih iskustava vezanih uz financijsku inflaciju i deprecijaciju nekadašnje nacionalne valute, zbog čega je taj institut vrlo brzo opće prihvaćen, kako od strane banaka, tako i potrošača. Tuženik je naveo kako je sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske za ocjenu i razumljivost valutne klauzule u CHF odlučno jesu li na svjetskom ili domaćem tržištu postojale naznake koje su upućivale na postojanje okolnosti koje će izgledno i izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni, odnosno je li tuženik za takve okolnosti znao ili morao znati i je li ih uskratio tužiteljici prilikom sklapanja ugovora. S tim u svezi naveo je kako je u postupku kolektivne zaštite utvrđeno da takve okolnosti nisu postojale, da nije bilo nikakvih posebnih rizika ili naznaka na globalnom ili domaćem tržištu, da je tuženik korisnicima, time i tužitelju, dao sve potrebne informacije, kojima je i sam raspolagao. Nadalje, tuženik je naveo kako se razumljivost sporne odredbe, procjenjuje u trenutku zaključenja kredita i podrazumijeva shvaćanje posljedica koje iz nje proizlaze, odnosno utjecaja koji bi na otplatu kredita prouzročio porast vrijednosti CHF ili smanjenje vrijednosti domaće valute i to u okviru informacija koje su bile poznate tuženiku u koje tužiteljici nisu namjerno uskraćene. Također, tuženik je naveo i kako je predmetni ugovor o kreditu solemniziran po javnom bilježniku te se s tim u svezi pozvao i na odredbu članka 57. Zakona o javnom bilježništvu, te je naveo kako je predmetnom odredbom propisano da će bilježnik

strankama objasniti smisao i sadržaj posla, te je naveo kako u praksi to uključuje čitanje ugovora pred strankama i raspravljanje o tome je li strankama ugovor razumljiv te odgovara li isti njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji. Nadalje, naveo je kako je solemnizacijom ugovora javni bilježnik potvrdio da je ugovornim stranama ugovor jasan i razumljiv te da odražava njihovu pravu volju. Tuženik smatra kako je potrebno utvrditi savjesnost postupanja tužiteljice. Nadalje, naveo je kako s obzirom da je tužiteljici sporan odredba bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, nije dopušteno utvrđivati da bi ista bila nedopuštena. Zbog svega navedenog tuženik smatra da je tužitelju, ako ga se promatra kao razumnu, dobro informiranu, pažljivu i opreznu osobu, predmetna ugovorna odredba bila lako uočljiva, jasna i razumljiva. Tuženik se u prilog svojim navodima pozvao i na odredbu članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007., prema kojoj odredbi se o određenoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako potrošač nije imao utjecaja na sadržaj te odredbe. U tom smislu naveo je kako se o nepostojanju pregovora govori u onim situacijama u kojima potrošač nema drugog izbora nego prihvatiti ugovorenu odredbu kakva mu se nudi, u ovom slučaju odredbu o valutnoj klauzuli uz koju će se vezati traženi kredit ili odustati u potpunosti od sklapanja posla. Nadalje, naveo je kako su u konkretnom slučaju parnične stranke pregovarale o valutnoj klauzuli za koju će se vezati tužiteljin ugovor o kreditu. S tim u svezi naveo je kako tužiteljin ugovor nije bio tzv. "uzmi ili ostavi" već je tužiteljica tijekom pregovora mogla utjecati na spornu odredbu i otkloniti promjenu ugovaranjem traženog iznosa u kunama ili uz valutnu klauzulu EUR-a. U tom pogledu tuženik se pozvao i na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izražen u odluci poslovni broje: Revt-249/14.

3.3.1. Nadalje, u odnosu na valutnu klauzulu, tuženik je naveo kako odredba spornog ugovora o kreditu nije uzrokovala znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača, odnosno tužiteljice. Također je tuženik naveo kako valutna klauzula nije ugovorena kao jednostrana klauzula, dakle kao klauzula koja bi štitila tuženika u slučaju aprecijacije CHF, a i ne bi djelovala u korist tužiteljice u slučaju devalvacije CHF već je ugovorena kao dvostrana klauzula koja prati kretanje CHF u odnosu na HRK u oba smjera. U tom smislu tuženik je naveo kako on ne ostvaruje nikakav ekstra profit na temelju valutne klauzule u CHF imajući u vidu da je sam zadužen u istoj valuti što je nesporno utvrđeno u kolektivnom sporu.

3.4. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu tuženik je naveo kako je odredba predmetnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi tužiteljici bila lako uočljiva, jasna i razumljiva, te je ista sadržana u članku 2. predmetnog ugovora o kreditu, pisana jednakim slovima kao i ostatak ugovora, dok razumljivost riječi „promjenjiva“ tuženik ne smatra spornim. S tim u svezi naveo je i kako su metoda i kriterij promjene kamate propisani tuženikovim općim aktima čije je primjena ugovorena odredbom članka 9. stavak 3. predmetnog ugovora, te je tužiteljica potpisom ugovora izjavila da je s tekstom općih akata upoznata. Također, kao i u odnosu na odredbu o valutnoj klauzuli, tuženik je naveo kako razumljivost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, proizlazi i iz činjenice da je predmetni ugovor solemniziran, dakle, da je tužiteljici ugovor obrazložen od strane javnog bilježnika. Nadalje, s obzirom na navedeno tuženik smatra da ni u odnosu na odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi nije dopušteno ocjenjivati njezinu poštenost. Također, tuženik je naveo kako tužiteljica neosnovano zaključuje da bi u postupku kolektivne zaštite odredbe o promjenjivosti kamatne stope bile utvrđene ništetnim pa da bi se tužiteljin

kredit trebao smatrati kreditom s fiksnom kamatom. Također, naveo je kako je na tužiteljici teret dokaza da promjene kamatne stope učinjene od strane tuženika nisu bile opravdane i učinjene u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, odnosno dokazati da je time tužiteljici nastala šteta. S tim u svezi tuženik je naveo kako promjena kamatne stope tužiteljici nije posljedica tuženikove nesavjesnosti i nepoštenja, već objektivnih tržišnih okolnosti. U tom pogledu naveo je kako je kamatnu stopu mijenjao zbog opravdanih razloga, a u skladu sa svojim uredno objavljenim i pristupačnim općim aktima čija je primjena bila ugovorena odredbom članka 9. predmetnog ugovora. Tuženik je, nadalje, naveo kako u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojala obveza tuženika niti drugih banaka, da u pogledu promjenjive kamatne stope ugovaraju egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni ugovorne kamate. Nadalje, naveo je kako je tuženik i prije usklađenja poslovanja s odredbama kasnije donesenih Zakona o kreditnim institucijama od 13. listopada 2008., s kasnijim izmjenama i Zakona o potrošačkom kreditiranju od 30. lipnja 2009., s kasnijim izmjenama, koristio ugovorno ovlaštenje da temeljem svoje odluke mijenja kamatne stope onda kada je za to imao opravdani razlog, a pri tome se tuženik vodio načelom savjesnosti i poštenja te zabrane zlorabe prava. Nadalje, naveo je da je takvo postupanje tuženika bilo u skladu s Direktivom 93/13 EEZ o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima. Tuženik je, nadalje, naveo da je on, u tada važećim općim uvjetima poslovanja sa stanovništvom, kojim se propisuju osnovna pravila poslovnih odnosa tuženika i njegovih klijenata, u točki VI. propisao opće načelo da banka visinu kamatnih stopa određuje u zavisnosti od tekućih tržišnih prilika, cijene novaca i kapitala na domaćem i inozemnim tržištima. S obzirom na navedeno tuženik je naveo kako je on prilikom formiranja i promijene kamatnih stopa uzimao u obzir promijene tržišnih faktora, koji određuju troškove financiranja banka, a koji su neovisni o poslovnoj politici banke i to: kretanja tržišnih kamatnih stopa po kojima se banka zadužuje na domaćem i međunarodnom financijskom tržištu, kretanju premije rizika za hrvatsko financijsko tržište i kretanju tržišno ovisnog troška regulacije koji nastaje zbog utjecaja specifičnih propisa kao npr. obvezna pričuva. Nadalje, naveo je kako je on prilikom promijene kamatnih stopa vodio računa o svom položaju na tržištu imajući u vidu konkurenciju na hrvatskom bankarskom tržištu. S tim u svezi naveo je kako su predmetni kriteriji detaljno razrađeni u načelima za utvrđivanje promjena kamatnih stopa i Pravilniku o obračunu kamata i naknada koji su stupili na snagu 1. siječnja 2011. godine. Navedene parametre tuženik opisuje kao dopuštene te je naveo kako je tužiteljica pristala na promjenjivost kamatne stope. Zaključno, tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da prigovara visini tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare.

4. Podneskom od 6. veljače 2020. tužiteljica se očitovala na navode odgovora na tužbu te je u odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ustrajao s navodima iznesenim u tužbi. Tužiteljica je, nadalje, navela kako joj je tuženik dostavio traženu dokumentaciju, ali tek 2. srpnja 2019., dakle, nakon podnošenja tužbe, te nakon 13. lipnja 2019. kao dana do kada se tužba trebala podnijeti. S obzirom na navedeno tužiteljica je navela da s obzirom na dostavljenu dokumentaciju uređuje tužbeni zahtjev, ali također i pridržava pravo isti naknadno urediti nakon provedenog vještačenja temeljem odredbe članka 186. b Zakona o parničnom postupku. U predmetnom podnesku tužiteljica se detaljno očitovala na navode tuženika glede neprimjenjivosti utvrđenja iz kolektivnog spora, osporavajući takve navode, te je pozivanjem na zakonske odredbe osporavala navode

da bi predmetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi bile poštene. Predmetnim podneskom tužiteljica je postavila tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 22.000,00 kuna sa zakonskom zateznom kamatom od 15% godišnje tekućom od 1. srpnja 2022. do isplate.

5. U podnesku od 14. travnja 2020. tuženik je naveo da se protivi preinaci tužbe koju je tužiteljica učinila podneskom od 6. veljače 2020. u kojem smislu je naveo da je tužiteljica promijenila istovjetnost tužbenog zahtjeva. Također, tuženik je naveo kako se zastara ima računati od dana podnošenja preinačene tužbe jer se ranija tužba smatra povučenim. Nadalje, tuženik je naveo kako on ostaje kod navoda odgovora na tužbu.

6. Tužiteljica je u podnesku od 18. svibnja 2020. osporavala da bi ona podneskom od 6. veljače 2020. preinacila tužbu na način da bi promijenila istovjetnost tužbenog zahtjeva. U tom smislu navela je kako je ona podnijela stupnjevitu tužbu jer joj tuženik nije dostavio potrebnu dokumentaciju, a nakon što je primila dokumentaciju od tuženika postavila je tužbeni zahtjev, kojega će u potpunosti urediti nakon provedenog vještačenja. Nadalje, navela je kako nema govora o nikakvoj preinaci budući da je podnesena stupnjevita tužba. Tužiteljica je navela i kako je o svim prigovorima koje ponovno iznosi tuženik odluku je već donio Trgovački sud u Zagrebu u presudi poslovni broj: P-1401/12 i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: PŽ-7129/13 i presudi poslovni broj: PŽ- 6632/2017. S tim u svezi tužiteljica je navela kako je predmetnim presudama dokazano da tužiteljica, kao niti ostali korisnici kredita u švicarskom franku, nisu propisno upoznati s rizicima podizanja kredita u švicarskim francima, te je navela da je u predmetnim presudama obrazloženo da su odredbe koje se tiču promjenjive kamatne stope te valutne klauzule u CHF nepoštene, a samim time i ništete. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika tužiteljica je navela kako je isti neosnovan, te da je neosnovano tuženikovo osporavanje odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Ustavnog suda Republike Hrvatske, jer je upravo u tim postupcima sudjelovao i tuženik te je iznosio sve argumente koje opetovano iznosi i u ovom sporu. S tim u svezi navela je kako su Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao i Ustavni sud Republike Hrvatske svu argumentaciju tuženika već ocijenili i donijeli o tome odluku tako da ponovno obrazlaganje tuženika te isticanje prigovora zastare tužiteljica smatra besmislenim budući je o tome već riješeno.

7. Predmet spora je kondemnatorni zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 1.790,31 EUR temeljem stjecanja bez osnove, a na ime pretplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope ugovorene nepoštenim odredbama sadržanim u Ugovoru o kreditu br.918-50-3263230, kojega je tužiteljica kao korisnica kredita sklopila s tuženikom kao kreditorom dana 9. veljače 2006., a u kojem ugovoru je ugovoren kredit u iznosu od 20.453,400 CHF.

7.1. Nije sporno među parničnim strankama da su tužiteljica, kao korisnik kredita i tuženik, kao kreditor zaključili Ugovor o kreditu br.918-50-3263230 od 9. veljače 2006. na iznos od 20.453,400 CHF sa kamatnom stopom od 5,55% godišnje na rok otplate od 84 mjeseca, te je nesporno da je kredit u cijelosti otplaćen

7.2. U tijeku postupka među parničnim strankama bila je sporna osnova tužbenog zahtjeva, sporno je bilo ima li tužiteljica pravo na isplatu s obzirom na to jesu li odredbe predmetnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi

nepoštene, pa samim time i ništetne, te je bilo sporno je li nastupila zastara potraživanja utuženog iznosa, kao i visina tužbenog zahtjeva.

8. Radi pravilnog i potpunog razjašnjenja svih spornih činjenica o kojima ovisi odluka o glavnoj stvari sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršen uvid u cjelokupni spis predmeta te su pročitane isprave, i to: predmeta, čitaju se isprave i to: ugovor o kreditu broj 918-50-3263230 od 9. veljače 2006. (stranica spisa 19-21), otplatna tablica kredita broj 918-50-3263230 (stranica spisa 22-24), otplatni plan kredita broj 918-50-3263230 (stranica spisa 2526, 51, 64-66), kontrolni ispis unosa korištenja kredita broj 918-50-3263230 (stranica spisa 27), obavijest tuženika (stranica spisa 28), knjigovodstvena kartica na dan 24. lipnja 2019. (stranica spisa 50), zahtjev za odobrenje kredita od 7. veljače 2006. (stranica spisa 52), uvjeti za odobravanje kredita (stranica spisa 53-55), saslušana je tužiteljica kao stranka u svrhu dokazivanja (stranica spisa 317-319), te je provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Borisu Belunjak, mag. oec. (stranica spisa 94-112).

8.1. Sud nije izvodio dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Olujevića, kao niti svjedokinje Mire Relič, prisjednice u javnobilježničkom uredu Miroslava Bračuna u Slavonskom Brodu jer je tuženik na ročištu održanom kod ovoga suda 16. studenog 2023. od tih dokaznih prijedloga odustao. Pri tome valja istaknuti kako je ovaj sud, u ponovljenom postupku, sukladno uputi drugostupanjskog suda iz rješenja Županijskog suda u Zadru rješenjem poslovni broj: 20 GŽ-1553/2021-9 od 18. siječnja 2023. jer naime, odredbom članka 377. stavak 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25.) propisano je da je prvostupanjski sud dužan izvesti sve parnične radnje i raspraviti sva sporna pitanja na koja je upozorio drugostupanjski sud u svom rješenju, saslušao tužiteljicu, dok druge personalne dokaze nije izvodio s obzirom da je tuženik od predloženih dokaza odustao.

8.1.1. Naime, druge dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, - dalje: ZPP), kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

8.2. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

9. Spor proizlazi iz prethodno navedenog ugovora o kreditu koji su zaključili tuženik kao davatelj kredita i tužiteljica kao korisnica kredita za kupnju rabljenog vozila, stoga je tužiteljica u tom pravnom poslu potrošač te se u rješavanju istoga trebaju primijeniti i mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora.

10- Odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03 - dalje ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

10.1. Odredbom članka 83. ZZP/03 propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, a odredba članka 87. ZZP/03, propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

11. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 918-50-3263230 od 9. veljače 2006., razvidno da je su isti zaključili tuženik Raiffeisenbank Austria d.d., kao kreditor i tužiteljica Jasna Renić, kao korisnica kredita. Predmetni kredit ugovoren je u kunskoj protuvrijednosti 20.453,40 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja. Predmetni kredit ugovoren je s namjernom kupnje rabljenih vozila. Odredbom članka 2. predmetnog ugovora ugovorena je redovna kamata 5,95% godišnja, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora. Nadalje, ugovorena je kamata po dospijeću, u visini zakonske zatezne kamate, koja u trenutku sklapanja predmetnog ugovora iznosi 15,00% godišnje, promjenjiva, a obračunava se na sve dospjele i neplaćene iznose koje Korisnik kredita duguje temeljem predmetnog Ugovora. Rok otplate predmetnog kredita ugovoren je na 84 mjeseca. Odredbom članka 7. ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeća, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku kredita po isplati kredita. Anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu.

12. Odredbom članka 3. stavka 1. točke 1. ZZP/03, potrošač je definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12.1. Tužiteljica kao korisnik kredita sukladno članku 3. stavak 1. točka 1 ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, ima status potrošača, a koju činjenicu je dokazala dostavom predmetnog ugovora. Iz istog je razvidno da je kredit namijenjen za kupnju rabljenog vozila. Tuženik nije dokazao da bi predmetni ugovor o kreditu tužiteljica realizirala za potrebe svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, a ni iz jedne isprave i ni jednog dokaza ne proizlazi da su sredstva kredita namijenjena za poslovne svrhe. Prema stavu sudske prakse (Sastanak predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 23. studenog 2023.) u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna

kamata prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema.

13. Saslušana kao stranka u svrhu dokazivanja tužiteljica Jasna Renić iskazala je kako je ona, 9. veljače 2006. godine, zaključila ugovor o kreditu s tuženom bankom, na iznos od 20.453,40 CHF, a na rok otplate od 7 godina uz promjenjivu kamatnu stopu od 5,95 % godišnje. Nadalje, iskazala je kako se zbog proteka vremena ne može sjetiti je li ona prije ovoga kredita odlazila kod drugih banaka, ali zna da je čula da tužena banka daje povoljne kredite. Nadalje, iskazal je kako joj je kredit bio potreban za kupnju osobnog vozila stoga je otišla u poslovnicu tuženika, u Požegi te joj je ondje, na prvom sastanku, bankarski službenik objasnio uvjete kredita na način da joj je rečeno koliki kredit može realizirati, na koji rok otplate i kolika će biti otplatna rata, a što joj je sve odgovaralo obzirom na visinu primanja koje je tada ostvarivala. Također, iskazala je kako je prilikom posjete tuženiku o kojemu je prethodno iskazivala, bila spominjana i promjenjiva kamatna stopa, te je iskazala kako je njoj samo značenje riječi „promjenjiva“ poznato i znala je da postoji mogućnost da rata bude veća, ali nije bila upozorena niti joj je rečeno da bi rata tijekom otplatnog kredita toliko drastično porasla da je ona ne bi mogla otplaćivati, a što se dogodilo i isto je bio razlog da je ona dvije godine ranije zatvorila predmetni kredit podizanjem drugog kredita, u drugoj valuti. Tužiteljica je iskazala kako joj je tuženik kada mu se obratila za predmetni kredit, nudio samo kredit u valuti CHF, dakle, nije joj nuđen kredit u drugoj valuti i tom prilikom od strane bankarskog službenika joj je bilo rečeno da je to najbolji kredit i da ga svi podižu. Tužiteljica je iskazala kako je ona imala povjerenje u tuženika te nije smatrala potrebnim da se s nekim drugim, tko ima ekonomska i financijska znanja, konzultira vezano za podizanje predmetnog kredita. Nadalje, iskazala je kako je ona po zanimanju odgajatelj u vrtiću, ima završenu srednju školu te je iskazala kako nema nikakva ekonomska i financijska znanja. Također, iskazala je kako u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nije bila vlasnica obrta, a niti se bavila bilo kakvom poduzetničkom djelatnošću. Tužiteljica je, nadalje, iskazala kako je ona pročitala samo prvu stranicu predmetnog ugovora, a s obzirom da su na prvoj stranici bili sadržani svi podaci koji su se odnosili na iznos kredita te visinu rate koju ima obvezu otplaćivati, a ostalo nije čitala jer je imala sam povjerenje u banku i vjerovala je da se u tom ugovoru nalazi sve ono što su ona i tuženik dogovorili. Nadalje, iskazala je kako joj je predmetni ugovor pročitao kod javnog bilježnika, i tom prilikom joj je sve bilo jasno, a osobito u dijelu koji je bio dogovoren u banci. Tužiteljica je iskazala kako je u početku rata kredita iznosila 1.300,00 kuna, da bi nakon pet godina rata kredita iznosila 1.800,00 kuna, a što je bio razloga da tužitelja, s obzirom na visinu njezinih primanja, nije mogla otplaćivati rate kredita, kredit je sama otplaćivala, te je bila prinuđena podići kredit u valuti euro i zatvoriti predmetni kredit. S tim u svezi navela je kako ona prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, koji je predmet tužbenog zahtjeva, nije bila svjesna da zapravo sklapa ugovor gdje joj rata ovisi i o visini kamatne stope i o valutnoj klauzuli. Tužiteljica je detaljno pojasnila, da ona nije imala nikakvih nejasnoća vezanih uz ugovor nakon što ga je pročitala jer ono što je bilo dogovoreno, dakle, iznos kredita i visina otplatne rate stajalo je u ugovoru, a vezano za ostali sadržaj iskazala je kako je imala povjerenja u banku i nije tražila pojašnjenja.

13.1. Iskaz tužiteljice sud je prihvatio u cijelosti jer je ista iskazivala uvjerljivo, sigurno, životno i logično, njezin iskaz nije u proturječju s materijalnim dokazima koji prileže spisu te sud nije imao razloga sumnjati u iskrenost datog iskaza.

14. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva u ovom postupku temeljem ovosudnog rješenja poslovni broj: 23 P-734/2019-14 od 20. travnja 2021. provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo i financije Borisu Belunjak, mag.oec. Imenovani vještak je u svom pisanom nalazu i mišljenju kojega je sudu dostavio 3. svibnja 2021. naveo kako prema sumarnom pregledu ukupnih razlika i više i manje plaćenog prema zadatku vještačenja zbog utjecaja povećanja redovne kamate i valutnog utjecaja primjene tečaja CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za period otplate kredita (i više i manje plaćeno) iznose 11.413,70 kuna, s tim da samo više plaćeni iznosi iznose 13.489,07 kuna, a samo manje 2.075,37 kuna. Nadalje, naveo je kako je izračunati iznos samo više plaćenih razlika za anuitete kada se promatraju ova dva segmenta (utjecaj kamata i valutne klauzule) od 13.489,07 kuna veći za 2.075,37 kuna u odnosu na razliku ukupnu razliku više plaćenih anuiteta u odnosu na početni anuitet prema početno ugovorenim uvjetima koji izračunato iznosi 11.413,70 kune, prema izračunu za $13.489,07 - 11.413,70 = 2.075,37$ kuna jer se promatraju posebno dva segmenta razlika, prvi utjecaj redovne kamate (kojeg u ovom slučaju nema jer nema manje plaćenih redovnih kamata) i drugi valutni utjecaj (manje plaćeni iznos od -2.075,37 kuna), te se na taj način matematički dobivaju veći apsolutni negativni iznosi i veći pozitivni iznosi. Navedeno je stalni sudski vještak prikazao u tabelarnom prikazu (na str.101-102 spisa u koloni 11).

14.1. Pisani nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Borisa Belunjak, mag.oec. sud je dostavio strankama na očitovanje.

14.1.1. Podneskom do 26. svibnja 2021. tužiteljica se očitovala na dostavljeni joj nalaz i mišljenje te je navela kako isti u cijelosti prihvaća kao objektivan. Nadalje, navela je kako su nalaz i mišljenje vještaka u potpunosti u skladu s pravilima financijsko-knjigovodstvene struke te tužiteljica nema prigovora na isti. Istim podneskom tužiteljica je uredila tužbeni zahtjev na način da je na ime pretplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope potraživala isplatu iznosa od 13.489,07 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. srpnja 2022. do isplate.

14.1.2. U podnesku od 10. lipnja 2021. tuženik je naveo kako se protiv djelomičnom povlačenja tužbe tužiteljice iz podneska od 26. svibnja 2021. U tom smislu naveo je kako je predmetnim podneskom tužiteljica djelomično povukla tužbu za iznos od 8.510,93 kn, a čemu se tuženik protivi. Tuženik je također naveo da je prema pravnom stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske za djelomično povlačenje tužbe uvijek potreban pristanak tuženika ukoliko je do djelomičnog povlačenja došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari. Tuženik je, nadalje, naveo kako predmetnim podneskom tužiteljica nije postavila tužbeni zahtjev sukladno utvrđenom nalazom i mišljenjem vještaka, jer je vještak navodne preplate utvrdio u iznosu od 11.413,70 kn, a ne u iznosu kojeg neosnovano potražuje tužiteljica. U tom smislu tuženik je naveo da i kada bi odredbe ugovora o kreditu o primjeni valutne klauzule u CHF bile ništetne, sud bi pravilnom primjenom odredbe članka 323. ZOO-a, prilikom utvrđivanja navodne preplate temeljem tečaja CHF u odnosu na kunu važećem na dan isplate ugovorenog iznosa kredita, trebao uzeti u obzir i razdoblja

otplate kredita kada je tečaj CHF u odnosu na kunu bio niži od onog na dan isplate kredita. U odnosu na dostavljeni mu nalaz i mišljenje vještaka, tuženik je naveo kako on nema prigovora na matematički izračun vještaka, osim u dijelu u kojem je vještak izračunavao samo „više plaćeno“ zanemarujući razdoblja otplate kredita kada je tečaj CHF u odnosu na kunu bio niži od onog na dan isplate kredita. Tuženik je naveo i kako on smatra da nalaz i mišljenje vještaka ne pridonosi rješenju ovog spora obzirom da je izrađen kao da su stranke ugovorile kunski kredit s fiksnom kamatnom stopom, iako je predmetni kredit nesporno vezan uz valutu CHF te su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu. Također, tuženik je naveo da se simulacijom otplatnog plana na kunski kredit primjenjuje fiksna kamata u visini početno ugovorene kamate na kredite vezane uz valutu CHF. S tim u svezi naveo je kako se predmetnim nalazom vještaka ugovor pretvara u kredit s fiksnom kamatnom stopom, dok su stranke ugovorile promjenjivu kamatu u visini koju tuženik određuje u zavisnosti od tekućih tržišnih prilika, cijene novca i kapitala na domaćem i inozemnim tržištima, sukladno svojim objavljenim Općim uvjetima čija je primjena bila ugovorena odredbom članka 9. stavak 3. predmetnog ugovora o kreditu. Tuženik je, nadalje, naveo i kako se stalni sudski vještak nije mogao očitovati koja bi bila realna kamatna stopa u ovom kreditnom odnosu, tuženik smatra kako je iz Tablice 6 nalaza i mišljenja vještaka jasno utvrđeno da je tuženik mijenjao kamatnu stopu u cijelosti u skladu s kretanjima parametara koji su bili temelj za određivanje visine kamatne stope. Također, tuženik je naveo kako je iz nalaza i mišljenja vještaka razvidno da su promjene kamatne stope učinjene od strane tuženika bile opravdane i učinjene u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, odnosno da takvo postupanje tuženika u konkretnom slučaju nije moglo uzrokovati značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača niti prouzročiti štetu na strani potrošača.

14.2.1. U odnosu na tuženikovo protivljenje djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva tužiteljica je u podnesku od 1. srpnja 2021. navela kako je ona nakon provedenog vještačenja uredila tužbeni zahtjev sukladno izračunu stalnog sudskog vještaka, te smatra da tuženik nema pravni interes protiviti se kako je naveo „djelomičnom povlačenju“ tužbe, i to iz razloga što tužiteljica nakon uređenog tužbenog zahtjeva od tuženika potražuje manji iznos. Također, navela je kako stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na koji se poziva tuženik nema veze s konkretnom pravnom stvari, a sve to jer Zakon o parničnom postupku u odredbi članka 193. ne spominje termin „djelomično povlačenje tužbe“. Tužiteljica je navela kako se prema spomenutoj odredbi tužba može povući ili ne povući, a sve ostalo bi bilo regulirano odredbom članka 191. stavak 3. ZPP, a tužba nije preinačena ako je tužitelj smanjio tužbeni zahtjev. S tim u svezi navela je kako svi tuženikovi navodi koji se odnose na navodno djelomično povlačenje tužbe nisu ništa drugo nego „pretjerani formalizam“. Nadalje, tužiteljica je osporavala i navode tuženika da bi vještak utvrdio pretplate u iznosu od 11.413,70 kuna, te je navela kako je vještak iste utvrdio u iznosu od 13.489,07 kuna te smatra kako je to novčani iznos kojega je tužiteljica više platila tuženiku. Dodatno, tužiteljica je navela da ako tuženik smatra da mu je tužiteljica nešto dužna platiti, tada on to mora zahtijevati posebnom tužbom, protutužbom i slično.

14.2.2. U podnesku od 27. rujna 2021. tuženik je i nadalje osporavao navode tužbe te je ustrajao kod svojih ranijih navoda pozivajući se na, tada, noviju sudsku praksu.

14.3. Podneskom od 14. studenog 2023. tužiteljica je uredila tužbeni zahtjev koji je prethodno postavila podneskom od 26. svibnja 2021., a s obzirom na promjenu valute u Republici Hrvatskoj i uvođenju EUR-a kao službene valute, te je iz iste činjenične i pravne osnove potraživala isplatu iznosa od 1.790,31 EUR/13.489,07 kuna, zajedno s kamatama i troškovima postupka. Navedeni iznos u eurima tužiteljica je potraživala i podneskom od 1. veljače 2024.

15. U ponovljenom postupku, ovosudnim rješenjem poslovni broj: 13 P-73/2023-6 od 22. studenog 2023. sud je odredio dopunu financijskog vještačenja na način da je pozvao stalno sudskog vještaka Borisa Belunjak, mag. oec. da svoj pisani nalaz i mišljenje od 3. svibnja 2021. dopuni tako da izračun u CHF izrazi u protuvrijednosti kuna i važećoj valuti EUR i to razliku više plaćenog po ugovoru o kreditu od 9. veljače 2006., uzimajući u obzir više plaćene i manje plaćene iznose u izračunima, te da posebno iskaže više plaćene iznose i posebno manje plaćene iznose (potplaćene iznose) u odnosu na početne uvjete na dan ugovaranja i plasmana kredita, te u slučaju da vještak utvrdi manje plaćene iznose „negativne iznose“, da izvrši uračunavanje istih sa utvrđenom pretplatom.

15.1. Podneskom od 29. prosinca 2023. stalni sudski vještak Boris Belunjak, mag. oec. sukladno zadatku vještačenje dostavio je dopunu svojega nalaza i mišljenja. Vještak je naveo kako s obzirom da je od dana 1. siječnja 2023. godine u primjeni EUR kao službena valuta u Republici Hrvatskoj, tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna podatci iz tablice 5 iz osnovnog nalaza vještačenja, izračunate su iz kuna u EUR te je naveo da sumarni pregled ukupnih razlika i više i manje plaćenog prema zadatku vještačenja zbog utjecaja povećanja redovne kamate i valutnog utjecaja primjene tečaja CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za period otplate kredita (i više i manje plaćeno), i to više plaćeno 1.514,86 EUR (11.413,70 kuna). S tim u svezi naveo je da samo više plaćeni iznosi više plaćenog prema zadatku vještačenja zbog utjecaja povećanja redovne kamate i valutnog utjecaja primjene tečaja CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za period otplate kredita iznose samo više plaćeno 1.790,31 EUR (13.489,07 kuna). Nadalje, vještak je naveo da samo manje plaćeni iznosi manje plaćenog prema zadatku vještačenja zbog valutnog utjecaja primjene tečaja CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za period otplate kredita samo manje plaćeno iznosi -275,45 EUR (-2.075,37 kuna). Vještak je naveo i kako u ukupno izračunatim manje plaćenim iznosima sadržani su samo iznosi valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za CHF za kune u otplati kredita u odnosu na srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita, dok manje plaćeni iznosi zbog promjena redovne kamatne stope nisu utvrđeni jer je redovna kamatna stopa bila ili jednaka ili veća u odnosu na početno ugovorenu.

15.1.1. Stalni sudski vještak Boris Belunjak, mag. oec. svoj je pisani nalaz i mišljenje kao i dopunu istoga iznio usmeno na ročištu za glavnu raspravu održanom kod ovoga suda 31. kolovoza 2026. Vještak je iskazao da u cijelosti ostaje kod pisanog nalaza i mišljenja koju je u sudski spis dostavio 3. svibnja 2021., a koji je zbog promjena službene valute u Republici Hrvatskoj dopunjen nalazom i mišljenjem od 29. prosinca 2023. Dodatno je iskazao kako je u konkretnoj pravnoj stvari radilo o nekonventiranom kreditu koji je ugovoren u 84 mjesečna anuiteta, od kojih je 59 anuiteta redovito otplaćeno, a nakon toga kredit je prijevremeno otplaćen u cijelosti.

15.1.2. Nakon usmenog izlaganja nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Borisa Belunjak, mag. oec. stranke su suglasno iskazale kako nemaju prigovora i primjedbi na pisani i usmeni nalaz i mišljenje vještaka.

15.2. Nalaz vještaka sud je prihvatio kao objektivan, sukladan pravilima znanosti i vještine, te sud cijeni da je vještak odgovorio zadatku pri tome sud osobito cijenio da su stranke izrijekom navele da na nalaz i mišljenje vještaka, nakon usmenog izlaganja, nemaju prigovora niti primjedbi.

16. Iz stanja spisa razvidno je da je tužiteljica 12. lipnja 2019. podnijela tužbu bez točno naznačenog iznosa potraživanja, navodeći da tužbu podnosi u smislu odredbe članka 186.b ZPP jer joj tuženik nije dostavio zatraženu dokumentaciju, te je navela da će određen tužbeni zahtjev postaviti nakon što tuženik dostavi dokumentaciju i nakon što se provede vještačenje. Podneskom od 6. veljače 2020. tužiteljica je postavila tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 22.000,00 kuna, navodeći da je tuženik potrebne dokumente dostavio nakon podnošenja tužbe. Nadalje, nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 26. svibnja 2021. potraživala isplatu iznosa od 13.489,07 kn, a što kasnijim podnescima od 14. studenog 2023. i 1. veljače 2024. naznačuje u valuti EUR, iznosom od 1.790,31 EUR. Sud smatra važnim istaknuti kako je predmet spora zahtjev tužiteljice da joj tuženik isplati po osnovi stjecanja bez osnove nepripadno preplaćene iznose po osnovi ništetnih odredbi o promjenjivoj kamati, kao i o valutnoj klauzuli te tužiteljica u tužbi od 12. lipnja 2019. nije odredila točnu visinu utuženog iznosa već je to napravila podneskom od 6. veljače 2020. kada je po osnovi preplate zbog ništetnih odredbi zatražila isplatu iznosa od 22.000,00 kn da bi potom nakon provedenog vještačenja po vještaku financijske struke Borisu Belunjaku podneskom od 26. svibnja 2021. zatražila isplatu iznosa od 13.489,07 kn što znači da je došlo do smanjenja tužbenog zahtjeva.

16.1. S obzirom da je tužiteljica u inicijalno podnesenoj tužbi navela da istu podnosi temeljem odredbe članka 186. b stavak 3. ZPP, valja istaknuti kako je predmetnom odredbom propisano da u sporovima u kojima ne može postaviti određeni zahtjev prije nego što dođe do podataka koje mu tuženik ne želi dati premda njima raspolaže, a koje mu je prema sadržaju građanskopravnoga odnosa dužan dati odnosno koji se mogu smatrati zajedničkim za obje stranke, tužitelj može u tužbi istaknuti zahtjev kojim će zatražiti od suda da tuženika osudi na isplatu iznosa, predaju stvari ili prijenos prava čiju će visinu, količinu, odnosno istovjetnost odrediti tek nakon što mu tuženik dade potrebne podatke, odnosno tek nakon što se provede vještačenje ili izvedu drugi dokazi o podacima koje tuženik izbjegava dati. Nadalje, iz podneska od 6. veljače 2020. proizlazi da je tuženik tužiteljici dostavio zatraženu dokumentaciju, nakon podnošenja tužbe, dana 2. srpnja 2019. stoga je predmetnim podneskom tužiteljica postavila određen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 22.000,00 kuna, a što iznosi 2.919,90 EUR (preračunato po fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK). Dakle, na navedeni način tužiteljica je postavila određeni tužbeni zahtjev, a nije preinčila tužbu, te je ona naknadno, podneskom od 26. svibnja 2021., nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je umanjila iznos potraživanja potražujući iz iste činjenične i pravne osnove isplatu

iznosa od 13.489,07 kuna, koji iznos je podneskom od 14. srpnja 2023., odnosno 1. veljače 2024. potraživala u valuti euro i to 1.790,31 EUR.

16.2. Naime, odredbom članka 191. stavak 3. ZPP propisano je da tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen. Nadalje, odredbom članka 193. stavak 1. ZPP propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari. Nadalje, u stavku 2. istoga članka propisano je da se tužba može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane. Ako se tuženik u roku od 15 dana od dana obavijesti o povlačenju tužbe ne izjasni o tome, smatrat će se da je pristao na povlačenje.

16.2.1. U konkretnoj pravnoj stvari tužiteljica je podneskom od 26. svibnja 2021. smanjila tužbeni zahtjev, dakle, isti djelomično, za iznos od 1.129,59 EUR povukla (prvotno je potraživala iznos od 2.919,90 EUR, a zatim iznos od 1.790,31 EUR), koji podnesak je tuženik zaprimio 27. svibnja 2021. kako to proizlazi iz potvrde o otpisku te se podneskom od 10. lipnja 2021. pravovremeno protivio djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva, slijedom čega, temeljem odredbe članka 193. stavak 1 i 2. ZPP, s obzirom da je tuženik uskratio svoj pristanak, sud je u tom dijelu meritorno odlučivao o tužbenom zahtjevu.

16.3. Naime, u odnosu na dio tužbenog zahtjeva za koji je tužiteljica umanjila postavljeni tužbeni zahtjev sud također mora donijeti meritornu odluku jer tuženik ne daje suglasnost za povlačenje tužbe. Tužiteljica je tužbeni zahtjev postavila nakon dostavljene dokumentacije od strane tuženika, a zatim je podneskom od 26. svibnja 2021. tužbeni zahtjev postavila sukladno nalazu i mišljenju vještaka po provedenom vještačenju na način da je konačno postavljeni kondemnatorni zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa s osnova promjene tečaja CHF i promjene kamatne stope postavila na iznos od 13.489,07 EUR, dakle, snizila u odnosu na inicijalno postavljeni tužbeni zahtjev (2.919,90 EUR) što znači da je tužiteljica djelomično povukla tužbeni zahtjev i to za iznos od 1.129,59 EUR, a tuženik nije pristao na povlačenje te je pozivom na odredbu članka 193. stavak 2. ZPP pa je sud meritorno odlučio o povučenom dijelu tužbenog zahtjeva na način da je sud isti odbio te je odlučeno kao u izreci presude.

16.3.1. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je 26. travnja 2021. zauzeo pravno shvaćanje broj: Su-IV-16/2021-8 koje glasi: "Smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, (uvijek) potreban pristanak tuženika" te se navedeno shvaćanje reflektira i na odluku o troškovima uzrokovanim povlačenjem dijela tužbe."

17. U odnosu na osnovanost tužbenog zahtjeva, sud osnovanim cijeni pozivanje tužiteljice na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu broj PŽ 6632/17 od 14. lipnja 2018. godine. Naime, navedenim presudama

utvrđeno je kako je tuženik u razdoblju od 01. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese potrošača tako što je u Ugovorima o kreditima koristio ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pravna utvrđenja iz presuda kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koja je tužitelj ovlašten štiti su ona kojima je sud vezan u parnici u kojoj se osoba na njih poziva (čl. 502.c ZPP-a), a što je ovdje slučaj, stoga sud nije smatrao osnovanim prigovor tuženika kako se utvrđenja iz spomenute parnice po kolektivnoj tužbi ne mogu primijeniti na konkretan predmet.

17.1. Također je i odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/2014, 110/2015, 14/2019), koji je na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka, propisano kako odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača iz članka 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. istoga zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač ili osoba koja ima pravni interes pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika ili radi isplate. Povezujući navedene zakonske odredbe s odredbom čl. 502.c ZPP-a, valja zaključiti da u ovom postupku sud obvezuju odluke iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koje utvrđuju da je došlo do povrede propisa zaštite potrošača, odnosno da navedene odluke imaju direktni učinak i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošači mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen po tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

17.2. Nadalje, uvjeti nepoštenja ugovornih odredbi su regulirani čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (koji je važio u trenutku zaključenja Ugovora o kreditu, NN broj 96/03, dalje ZZP), kojim je propisano kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. 16. Također su odredbom čl. 3. st. 1. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. godine (u daljnjem tekstu Direktiva), a koja Direktiva je implementirana u zakonodavstvo Republike Hrvatske, regulirani nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrana određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema tome, opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama i mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

17.3. U konkretnom slučaju, nije sporno da je predmetni Ugovor o kreditu unaprijed formuliran od strane banke kao trgovca zbog čega vrijedi zakonska

presumpcija da se o pojedinačnoj odredbi nije pregovaralo te je na tuženiku da obori navedenu zakonsku presumpciju i da dokaže kako se o spornim odredbama pregovaralo, a što tuženik tijekom ovog postupka nije učinio spornim jer je tuženik na navedenu okolnost predlagao saslušanje tužiteljice, a koja je iskazala kako s tuženikom nije pregovarala o pojedinačnim odredbama, odnosno da su joj bili poznati samo iznos odobrenog kredita, rok otplate i kamatna stopa, kao i da je ista promjenjiva, ali ne i pod kojim uvjetima i u skladu s kojim parametrima. Slijedom navedenoga, a u smislu odredbe članka 7. i 299. stavak 1. ZPP, tuženik na kojemu je teret dokazivanja, nije dokazao suprotno, dakle, nije dokazao da bi se o spornim odredbama ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, pregovaralo.

18. Iz iskaza tužiteljice, naime, za koji sud cijenio da je dan životno i uvjerljivo, te da je isti u skladu s priloženom materijalnom dokumentacijom u spisu, proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu zaključila tužiteljica radi kupnje vozila, i to rabljenog vozila, da su tužiteljici u poslovnici tuženika rekli kako je kredit u CHF najpovoljniji za nju te joj nisu niti ponudili ugovaranje kredita u drugoj valuti, osim valute CHF, da su se mjesečni anuiteti drastično povećali, od početnog iznosa od oko 1.300,00 kuna, rata kredita je nakon pet anuiteta iznosila 1.800,00 kuna, te je tužiteljica bila primorana ishoditi drugi kredit kako bi ispunila svoje obveze po predmetnom kreditu. Nadalje, iz njezina iskaza proizlazi kako nije bila upoznata s općim aktima banke.

18.1. Takvo postupanje tuženika, u kojemu je propustio informirati potrošača o uvjetima kredita i parametrima promjena kamatne stope kao i valutnoj klauzuli, uzrokovalo je neravnotežu u pravima i obvezama stranaka i to na štetu tužitelja, što je u konačnici dokazano i provedenim vještačenjem, a predmet i cijena kredita su bitni elementi ugovora. Također, tuženik nije dokazao kako je tužitelja upoznao sa povećanim rizikom koji donosi istovremeno ugovaranje promjenjive kamatne stope i valutne klauzule jer su postojala dva rizična elementa i to promjenjiva glavnica i promjenjiva kamatna stopa pa je iz svih navedenih razloga postupanje tuženika protivno načelu savjesnosti i poštenja, a koje je jedno od temeljnih načela obveznih prava. Pri tome je sud uzeo u obzir da je potrošač, odnosno tužiteljica, bila u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Sud je stava kako su ugovorne odredbe koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu takve da je njihov sadržaj lako uočljiv, ali ne i jasan te lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP/03 pa se na takve odredbe ne mogu primijeniti odredbe koje propisuju nedopuštenost ocjene njezine poštenosti, te sud ne prihvaća navode tuženika da ne bi bilo dopušteno provoditi test poštenja sporne ugovornih odredbi.

18.2. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu da je valuta predmet ugovora, te je to bitan element Ugovora o kreditu, sadržaj odredbi članka 2. stavak 1. (kamatna stopa) i članka 7. stavak 1. (način otplate – valutna klauzula) predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja ugovorne odredbe koje su u suprotnosti načelu savjesnosti i poštenja, a koje ugovorne odredbe, u svakom slučaju, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to sve na štetu tužitelja kao potrošača, a što je u konačnici potvrđeno provedenim vještačenjem, kojim je utvrđena preplata kredita u odnosu na početno ugovorene uvjete, što će u nastavku presude biti obrazloženo.

18.3. Tuženik nije dokazao da je tužiteljicu kao potrošača informirao i upoznao s ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule, već upravo suprotno, kredit uz valutnu klauzulu CHF prezentiran je najpovoljnijim i kao takav jedini ponuđen. Dakle, kako stranke nisu posebno pregovarale o odredbi Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula, kako ista uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja i u konačnici kako je takova odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, na koju tužitelj nije imao utjecaja, sud je stava da je takova odredba nepoštena, a time i ništetna (ništava po čl. 87. ZZP/03).

18.3.1. Slijedom navedenog, sud je odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržanim u odredbama članku 2. stavku 1. i članku 7. stavku 1. predmetnog Ugovora, a sukladno utvrđenjima iz kolektivnog spora u slučaju „Franak”, koji su pokrenule udruge Potrošač i Udruga Franak protiv osam poslovnih banaka u Hrvatskoj, cijenio nepoštenima, a samim time i ništetnima.

19. Odredbom čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje ZOO) propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Stavkom 2. iste odredbe, određeno da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a prema st. 3. obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

19.1. Osnovna posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO-a, je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju. I zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

20. Sud je djelomično prihvatio tužbeni zahtjev iz razloga što osnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz utvrđenja ranije spomenutog kolektivnog spora, i odredaba članka 111. stavak 1. i članka 323. stavak 1. ZOO, dok je u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva sud istu utvrdio provedenim vještačenjem u iznosu od 13.489,07 EUR, a za više zatraženi iznos od 1.129,59 EUR sud je tužbeni zahtjev kao neosnovan odbio. S tim u svezi valja istaknuti i kako je istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja sud cijenio neosnovanim. Naime, u konkretnoj pravnoj stvari u kojoj je predmet tužbenog zahtjeva kondemnatorni zahtjev za isplatu, zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (Trgovački sud u Zagrebu P-1401/12) dana 4. travnja 2012., čim je (podnošenjem kolektivne tužbe) prekinut tijek zastare do pravomoćnog okončanja tog spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, odnosno donošenja presude tog suda 13. lipnja 2014. pod poslovnim brojem PŽ-7129/13. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredba temeljem promjenjive kamatne stope), odnosno PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi temeljem valutne klauzule) kada je pravomoćno okončan predmet po kolektivnoj tužbi u predmetu "Franak". Od toga dana ponovno teče rok zastare za podnošenje zahtjeva radi isplate svih onih potraživanja dospjelih

od 4. travnja 2007. odnosno primjenjuje se novi zastarni rok od pet godina koji teče od 14. lipnja 2014. (kamatne stope) odnosno od 14. lipnja 2018. (valutna klauzula).

20.1. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2245/17-2 od 20. veljače 2018. godine, te je suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. a koji glasi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

20.2. Kako je tužba u ovom predmetu konkretno podnesena 12. lipnja 2019. godine, proizlazi da od navedene pravomoćnosti 14. lipnja 2014., odnosno 14. lipnja 2018. pa do podnošenja tužbe nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima, pa je stoga prigovor zastare neosnovan.

21. Tužitelju su priznate i zatezne kamate u skladu sa zatraženim, na svaki pojedini iznos od dana stjecanja temeljem čl. 1115. ZOO-a, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja. Slijedom navedenog, tužitelju pripadaju kamate upravo kako je i postavljeno konačnim tužbenim zahtjevom te kako stoji u izreci ove presude pod točkom I.

22. Neosnovani su navodi tuženika da bi se u obzir trebale uzeti i manje plaćeni iznosi utvrđeni provedenim vještačenjem, i to ukupno manje plaćeno zbog valutnog utjecaja primjene tečaja CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu za period otplate kredita, a što iznosi -275,45 EUR (-2.075,37 kuna). Tuženik je u tijeku postupka, podneskom od 10. lipnja 2021. nakon provedenog vještačenja isticao kako tužiteljica nema pravo potraživati isplatu iznosa od 13.489,07 kuna, nego da bi joj pripadalo pravo na iznos od 11.413,70 kn, a koji iznos se dobije nakon što se od iznosa 13.489,07 – 2.075,37 kuna. Naime, takav svojevrstan prigovor radi prebijanja, sud cijeni neosnovanim. Ovo prije svega jer tužiteljica nije ništa primila ili stekla od tuženika bez osnove, pa stoga ni ne može postojati obveza za vraćanjem nečega što nije primila. Osim toga, tužiteljica kao stranka Ugovora nije odgovorna za ništetnost spornih odredbi, već upravo suprotno, tuženik je kao kreditor povrijedio interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima korištenjem nepoštenih ugovornih odredbi. Tužiteljica je sve novčane iznose temeljem predmetnog ugovora o kreditu isplatila tuženiku, stoga tuženik ne može ni tvrditi da mu tužiteljica nije isplatila sve što je od nje potraživao, dok nasuprot, tužiteljica nije ništa stekla od tuženika bez osnove. (isto *Županijski sud Rijeci, poslovni broj Gž-1438/2024-3 od 14. veljače 2025.*)

22.1. Štoviše, ovakav zahtjev tuženika bi po svojoj naravi mogao predstavljati tek možebitno zahtjev za naknadom izgubljene koristi, a ne povrat stečenog bez osnove. Izgubljena korist je, sukladno čl. 1046. ZOO-a, jedan od vidova štete. Međutim, za ustanovljavanje odnosa odgovornosti za štetu potrebno je ispunjenje sljedećih preduvjeta: da postoji štetna radnja, krivnja štetnika, protupravnost, nastanak same štete, kao i da postoji neprekinuta uzročno posljedična veza između štetne radnje i same štete. U ovom postupku niti postoji krivnja tužitelja za isplatu manje plaćenih iznosa, niti u njegovom postupanju postoji protupravnost, pa slijedom toga ne mogu biti ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu.

23. U odnosu na smanjenje tužbenog zahtjeva, odnosno povlačenje za iznos od ukupno 1.129,59 EUR nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja, valja istaknuti da navedeno smanjenje tuženog zahtjeva ima učinak djelomičnog povlačenja tužbe iz odredbe članka 193. stavak 3. ZPP. S tim u svezi temeljem odredbe članka 158. stavak ZPP kojom je propisano da tužitelj koji povuče tužbu ili se odrekne tužbenog zahtjeva dužan je tuženiku naknaditi troškove parničnog postupka, tuženik ima pravo potraživati naknadu troškova postupka. Naime, nakon smanjenja tužbenog zahtjeva podneskom od 26. svibnja 2021. (s tadašnjih 2.919,90 EUR na konačno postavljenu tužbeni zahtjev od 1.790,31 EUR) nije došlo do promijene tarifnog razreda temeljem kojega se obračunava vrijednost boda za pojedinu odvjetničku radnju sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23., 107/25.- dalje: Tarifa).

23.1. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 2., 155., 164. i 158. stavak 1. ZPP. Tužiteljica je u sporu uspjela 80,65% (100% u pogledu osnove i 61,31 % u pogledu visine, $161,61/2=80,65$). Uspjeh tuženika je 19,35% (100-80,65). Naime, povlačenje dijela tužbenog zahtjeva po ocijeni ovoga suda ima se smatrati tuženikovim uspjehom u sporu, te je stoga sud o troškovima parničnog postupka sud odlučio primjenom odredbe članka 154. stavak 2. ZPP.

23.2. S obzirom na visinu vrijednosti spora prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu od 1.790,31 EUR, priloženi troškovnik te činjenicu da tužiteljicu zastupa punomoćnik iz redova odvjetnika, kao i činjenicu da je tužiteljica u sporu uspjela s 80,65%, uz primjenu odredbi Tarife, sud je kao osnovan utvrdio trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, trošak zastupanja tužiteljice na ročištima održanim kod ovoga suda 15. rujna 2020., 18. listopada 2021., 16. studenog 2023. i 31. kolovoza 2026. u iznosu od 200,00 EUR svako sukladno Tbr. 9 stavak 1. Tarife, što sveukupno iznosi 800,00 EUR. Nadalje, sud je osnovanim troškom tužiteljici priznao i trošak pristupa na ročište za objavu presude održano 4. studenog 2021. u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 9. stavak 3. Tarife, te trošak pristupa na ročište za objavu presude u ponovljenom postupku 29. rujna 2026. u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 9. stavak 3. Tarife, ukupno 200,00 EUR. Osnovanim troškom sud je tužiteljici temeljem Tbr. 8. točka 1. Tarife priznao trošak sukladno Tbr. 7 Tarife za ukupno četiri obrazložena podneska i to podneske od 6. veljače 2020., 18. svibnja 2020., 26. svibnja 2021. i 1. veljače 2024. svaki u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, što ukupno iznosi 800,00 EUR. Nadalje, sud je osnovanim troškom tužiteljici priznao i trošak sastava podnesaka od 1. srpnja 2021. u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 3. Tarife. Nadalje, sud je osnovanim troškom priznao i trošak sastava zahtjeva za pribavu dokumentacije u iznosu od 50,00 EUR, sukladno Tbr. članka 36. stavak 1. Tarife. Dakle, ukupno osnovanim troškovima sud je utvrdio iznos od 2.150,00 EUR na koji iznos je sud tužiteljici priznao i PDV u iznosu od 537,50 EUR sukladno Tbr. 46. Tarife, što sveukupno iznosi 2.687,50 EUR.

Pored gore navedenoga osnovanim je sud utvrdio i zatraženi trošak na ime dostave dokumentacije, koji materijalni trošak je tužiteljica platila tuženiku o čemu dokaz prileži stranici spisa 30, a koji trošak iznosi 9,82 EUR (74,00 kune) u kojem iznosu je sud isti priznao. Također, kao nužan trošak sud je tužiteljici priznao i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu 53,09 EUR s obzirom da je u navedenom iznosu tužiteljica

i platila tužbu, a o čemu dokaz prileži stranici spisa 33. Dakle, sud je sveukupno osnovanim troškom utvrdio iznos od 2.750,41 EUR.

23.3. Sud međutim tužiteljici nije priznao više zatraženi iznos od ukupno 100,00 EUR na ime troška sastava podnesaka od 1. srpnja 2021. jer, kako je prethodno obrazloženo, tužiteljici prema Tbr. 8. točka 1. Tarife pripada pravo na trošak sastava četiri obrazložena podneska, a što joj je sud i priznao, stoga je za predmetni podnesak sud sukladno Tbr. 8. točka 3. Tarife tužiteljici priznao 50% iznosa iz Tbr. 7. Tarife. Na navedeni iznos sud tužiteljici nije priznao ni PDV od 25,00 EUR, odnosno ukupno 125,00 EUR. Također, sud nije priznao kao osnovan i zatraženi trošak na ime konferencije sa strankom u iznosu od 100,00 EUR kao ni PDV na taj iznos od 25,00 EUR, jer tužiteljica nije dokazala da je zatraženi trošak uistinu nastao. Dakle, sveukupno neosnovanim je sud utvrdio iznos od 250,00 EUR.

23.1.1. Razmjerno uspjehu tužiteljice u parnici od 61,30% (nakon što se od uspjeha tužitelja oduzme uspjeh tuženika), sud utvrđuje da tužiteljici pripada parnični trošak u iznosu od 1.686,00 EUR (61,30% od 2.750,41 EUR). Nadalje, neovisno o uspjehu u parnici sud je tužiteljici priznao i trošak predujma za knjigovodstveno-financijsko vještačenje u iznosu od 331,81 EUR jer je navedeni trošak stvarno nastao i bio je nužan za vođenje konkretnog parničnog postupka. Sud smatra važnim istaknuti da kod djelomičnog uspjeha stranaka u postupku potrebno je, prilikom određivanja troškova postupka izraziti „djelomičan uspjeh“ i „razmjerni dio troškova“, ocjenjivati ne samo kvantitativno već i kvalitativno, kako s obzirom na osnovu, tako i s obzirom na visinu prihvaćenog, odnosno odbijenog dijela tužbenog zahtjeva. Stoga u slučaju kad je tuženik osporavao osnovu tužbenog zahtjeva u potpunosti ili samo osnovu pojedinih samostalnih dijelova zahtjeva (pojedini oblik štete i slično), zbog čega su napravljena vještačenja i izvedeni drugi dokazi za koje je tužitelj prethodno snosio troškove, tužitelju će se priznati takvi troškovi u cijelosti, bez obzira na visinu dosuđenog iznosa. (isto *Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, broj: Pž 3785/2023-2 od 5. rujna 2024.*) Slijedom navedenoga sud je kao osnovan tužitelju priznao ukupan iznos od 331,81 EUR na ime troškova vještačenja, neovisno o uspjehu tužiteljice u sporu. Slijedom navedenoga sud je kao osnovan priznao i tužiteljici dosudio ukupan trošak u iznosu od 2.017,81 EUR.

23.1.2. Kamate na trošak su temeljem članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) i članka 151. ZPP, dosuđene od presuđenja do isplate sukladno odredbi članka 29. ZOO.

23.3. S obzirom da je u popisanom troškovniku tužiteljica potraživala ukupan trošak parničnog postupka u iznosu od 3.332,22 EUR, a da je sud tužiteljici priznao kao osnovan iznos od 2.017,81 EUR, iz svih ranije navedenih razloga valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice za više zatraženi iznos od 1.314,41 EUR.

24. Tužitelj je temeljem odredbe članka 11. stavka 1. točke 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj:118/18., 51/23., dalje: ZSP/23) oslobođen obveze plaćanja sudske pristojbe koje su za tužitelja nastale nakon stupanja na snagu ZSP/23 (članak 4. stavak 1. točka 4 ZSP/23). S obzirom da je tužitelj oslobođen obveze plaćanja sudske pristojbe za ovu presudu istu je u obvezi podmiriti tuženik te je odlučeno kao točki IV. izreke rješenja.

25. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Slavonski Brod, 29. rujna 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužiteljica Jasna Renić po punomoćniku Domagoju Jugoviću, odvjetniku u Novoj Gradiški
2. Tuženik Raiffeisenbank Austria d.d., po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., odvjetnicima u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088d-dd812**

Kontrolni broj: **0f482-57414-74b34**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.